

# Trăng Gầy

---

Đêm có ánh trăng gầy buồn tẻ  
Ngã nghiêng say trong vũ trụ tối tăm  
Đời có thêm một người đơn lẻ  
Cần cỗi nhìn thế cuộc đã xa xăm ...

Giọng Vũ trầm buồn tha thiết vang lên khe khẽ trong đêm khuya tĩnh mịch làm tôi chợt bồi hồi xúc động. Không ngủ được, tôi tung chăn xê lại ngồi bên cạnh Vũ. Đón lấy điếu thuốc đang hút dở trên tay hắn tôi rít một hơi căng đầy hai buồng phổi rồi chậm rãi cho làn khói trắng thoát ra, ngoằn ngoèo bay lên không....Mơ màng theo khói thuốc Vũ nói nhỏ - Phải chi ta có thể trút hết ra ngoài như làn khói ấy ... có lẽ sẽ không đến nỗi như bây giờ....

Cặp mắt hắn lại đắm chiều, xa xăm. Tôi biết hắn vẫn không thể nào quên được Thanh. Mất đi Thanh có lẽ là cái mất mát lớn nhất trong cuộc đời của hắn

Vầng trăng già cong oằn quả đúng như lời thơ hắn vừa đọc ... Nó bàng bạc như nỗi buồn của hắn và chừng như nỗi buồn bao la đó đang lớn dần, bao phủ cả đất trời, và trùm kín luôn cả tâm hồn của tôi...  
oOo

Hơn một tuần lênh đênh trên biển, chiếc ghe nhỏ bé tội nghiệp của chúng tôi vẫn còn chưa định ra phương hướng. Bão tố đã đẩy chúng tôi vào một vùng trời biển xa la.. Lương thực cạn dần. Mọi người bắt đầu tuyệt vọng. Tôi nhìn sang Vũ. Hắn hốc hác hẳn đi, không còn cái nét vui tươi nghịch ngợm của một chàng sinh viên y khoa mà tôi biết năm nào\.. Cạnh Vũ, Thanh mệt lã người, đầu tóc rối bời tựa vào vai hắn, đôi mắt nhắm nghiền cố võ về giấc ngủ chấp chờn đứt quãng. Thanh cũng thế. Chỉ mới hơn một tuần mà nàng đã trở nên gầy xơ xác. Cô nữ sinh văn khoa hay mơ mộng yêu đời, đã không còn thấy nụ cười trên đôi môi thắm nữa\.. Nhưng cái mệt mỏi vẫn không thể nào làm phai nhạt hoàn toàn gương mặt mỹ miều của nàng. Trong cơ thể ấy vẫn toát ra những nét lôi cuốn người đối diện. Tôi nhìn họ nường vào nhau, hai bàn tay nắm chắc lấy nhau mà cảm thấy ganh tị với cái hạnh phúc đó..

Ba đứa chúng tôi chơi thân với nhau từ thuở còn ngồi trên ghế của trường tiểu học. Tuổi thơ hồn nhiên với những lần cùng nhau thả diều, hái hoa, chơi nhà chòi luôn là những hình ảnh kỷ niệm đẹp mà tôi không bao giờ quên. Theo thời gian, cái tình cảm trẻ con, bạn bè đó đã được nuôi dưỡng trong mỗi con tim và lớn dần thành tình yêu thật sự. Nhưng không như những cuộc tình tam giác khác, cái Tam Giác Vàng, biệt danh mà bạn bè dùng để chỉ bộ ba của chúng tôi thật là tuyệt diệu\.. Vì lẽ, bọn chúng tôi vẫn chơi với nhau rất thân thiện. Khi biết Thanh chỉ xem tôi là bạn, và khi biết Vũ, thằng bạn nối khố của mình cũng yêu mến Thanh, tôi đã quyết định im lặng. Không phải vì tôi không tha thiết yêu Thanh, mà vì tôi không muốn cái Tam Giác Vàng mà tôi luôn yêu quý phải tan rã vì cá nhân tôi\.. Cả Thanh và Vũ đều không biết chuyện này\.. Thậm chí họ còn cảm ơn tôi vì tôi đã hết lòng bênh vực cho hai người họ

Tình yêu của họ thật mãnh liệt và đã khiến cho bạn bè chúng tôi đều thán phục. Họ dám sẵn sàng đương đầu với mọi thử thách. Họ dám can đảm đòi quyền yêu đương từ cha mẹ. Tình yêu của họ đã dập tắt đi sự phản đối từ hai gia đình, của hai tôn giáo khác biệt. Không những vậy mà còn khiến cho mọi người phải trở nên yêu mến, chở che cho hạnh phúc của họ. Còn tôi, vì chán nản xã hội, nên tôi đã bỏ ngang đại học mà ra làm một tên chợ trời bán buôn kiếm sống qua ngày. Cuộc đời còn lênh đênh theo dòng xã hội, tôi không muốn yêu ai vào lúc này\.. Hoài bão tha thiết nhất của tôi là đào tẩu\.. Phải, tôi đã chán ngấy cái thiên đường bánh vẽ của xã hội cộng sản. Tôi đã không còn chịu nổi sự ngột ngạt của bầu không khí bị ô uế vì lũ người vô thần, vô nguồn gốc...Tôi cần được hít thở bầu không khí Tự Do\.. Tôi cần tìm đến vùng đất mà tôi tin rằng mình sẽ thực sự sống như một con người\.. Thế nên tôi ráp tâm tìm cho mình con đường đào tẩu\.. Vũ và Thanh đều biết chuyện này\.. Họ cũng đồng tình với tôi và cũng quyết định bỏ trốn.

Đường dây móc nối đã xong. Chuyển đi đã được chuẩn bị. Vũ và Thanh bèn xin phép gia đình tổ chức hôn lễ. Tôi hiểu ý của họ cho nên cũng đã hết lòng nói thêm cho cha mẹ hai bên. Sau cùng chúng tôi đã thuyết phục được mọi người. Hôn lễ được cử hành và sau đó một tuần, ba người bọn tôi lặng lẽ khăn gói ra đi

- Có tàu ! Có tàu ! bà con ơi !

Tiếng la mừng của một người nào đó làm cho tôi giật mình cắt đi dòng suy tưởng. Mọi người trên ghe trở nên nhốn nháo. Thanh, Vũ và tôi cũng choàng cả dậy, hướng mắt theo cánh tay người tài công. Phải ! từ đằng xa đang xấp xập xấn tới một chiếc ghe khá to. Tôi nhìn quanh, có người vui mừng hẳn lên. Nét mặt mỗi chừng như tan biến cả. Họ nhòe dậy, nói cười, vẫy tay về phía chiếc ghe đằng xa ấy, như rằng cứu tinh đã đến. Tôi quay lại nhìn Vũ và Thanh. Nét mặt họ vẫn không thay đổi. Tôi biết họ đang nghĩ giống như tôi. Bàn tay nhỏ bé của Thanh siết chặt lấy tay Vũ như đã nói lên sự lo âu của nàng. Vũ nhìn tôi không nói gì cả. Tôi hiểu Vũ, nên lặng lẽ sửa soạn cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Đó chính là cướp biển. Gã tài công chừng như cũng đã nhận ra điều gì bất ổn nên vội vã quát mắng mọi người lập tức ngưng ngay việc vẫy áo làm hiệu. Tuy gã không nói ra nhưng thái độ của gã đã làm cho mọi người chột tỉnh. Họ không còn vẫy tay nữa. Sự lo sợ đang bao trùm lên khắp cả chiếc ghe. Người ta ôm nhau.

Tiếng cầu nguyện râm rì. Tôi cũng bấn loạn và chỉ còn biết thầm van vái với tất cả chư Phật: mong cho chuyện dừng đến như sự lo lắng của chúng tôi. Chiếc ghe lạ kia vẫn ào ào chẻ sóng lướt tới, một lúc một gần. Khốn nạn thay, chiếc ghe chúng tôi thì vẫn ì ạch, nhít từng tí một. Tôi có cảm tưởng như rằng một con chuột đang bị con mèo dồn vào chân tường. Cố chạy nhưng không thoát. Và rồi chiếc ghe xa lạ kia cũng đã đuổi kịp chúng tôi. Tôi và mọi người bàng hoàng chết sững. Cướp biển ! Chiếc ghe đó quả thật là ghe cướp biển của Thái lan. Khi chúng kê sát thành ghe, tôi trông thấy những tên phỉ tặc to lớn, mặt mày hung tợn, cặp mắt đằng đằng sát khí như chừng muốn ăn tươi nuốt sống cả bọn chúng tôi

Trời ơi ! Phật ơi ! Chúa ơi ! những lời cầu xin tội nghiệp của chúng con các người không nghe thấy sao ?

Và cái thảm cảnh đau lòng ấy đã bắt đầu ngay khi tên cướp đầu tiên vừa trèo sang ghe chúng tôi. Cây mã tấu trong tay hắn vung lên. Gã tài công ôm lấy ngực đầm đìa máu ngã quỵ trong tiếng kêu thét kinh hoàng. Mọi người nhốn nháo hốt hoảng, mặt tái mét, ú ớ không nói nên lời. Chúng lần lượt lùa từng người một sang ghe của chúng. Bọn tôi như đám tù sắp bị hành huyết, run rẩy bước những bước không vững vàng, muốn khóc muốn kêu la nhưng cái sợ lại làm tắt nghẽn. Tôi bước theo cạnh Vũ và Thanh. Tôi biết trong lòng Vũ đang đau như cắt. Và tôi cũng biết Thanh đang khóc sụt trong hờn. Tôi nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Thanh như muốn phần nào chia sẻ những bấn động trong nàng. Một tên cướp xô chúng tôi chúi nhủi về phía trước. Hắn rít lên the thé, một thứ ngôn ngữ rừng rợn kinh dị, rồi sẵn tay đang cầm cây dùi to, hắn nện vào vai tôi một phát thật mạnh. Tôi té quỵ xuống sàn ghe trơn ướt. Vũ vội vàng chạy đến dìu tôi về phía mũi ghe nơi mà bọn chúng chỉ định. Tôi gắng gượng ngồi dậy, rồi nhanh nhẹn quệt hai bàn tay dơ bẩn của mình lên gương mặt của Thanh khi thấy bọn phỉ tặc đang bận lục xét hành lý. Tôi hy vọng với lớp đất dơ bẩn đó trên mặt, nàng sẽ không làm bọn cướp chú ý. Cả Vũ và Thanh đồng đưa mắt ngó ý cảm ơn.

Tôi đảo mắt nhìn quanh. Trời lúc này đã chạng vạng tối. Biển hơi động. Chiếc ghe chòng chành lắc lư

Tôi nói khẽ với Vũ và Thanh:

- Trong trường hợp chúng hành hung, hãy nhảy xuống biển, may ra ....

Ba đứa chúng tôi nắm chặt tay nhau đồng ý. Tiếng mọi người lầm rầm đọc kinh lại vang lên xen lẫn với nỗi nghẹn ngào và tiếng nấc vì lo sợ. Tôi lại nhìn sang Vũ và Thanh, hai người bạn thân nhất của tôi.

Nhìn họ tay trong tay tôi chợt xúc động vô bờ. Ánh mắt của họ như đã nói lên rằng họ sẵn sàng bên nhau trong mọi tình huống. Tôi chợt cảm thấy yêu mến họ hơn bao giờ hết. Một chút hạnh phúc chợt bùng lên trong lòng tôi. Hạnh phúc của một tình bằng hữu, vào sanh ra tử có nhau

Màn lục soát ghe đã xong. Bọn cướp bắt đầu xoay sang trò khám xét từng cá nhân. Chúng tách riêng đàn

ông qua một bên, trói ghì cả hai tay để tiện bề trông chừng. Nhưng sự ly cách đó của chúng còn có một thâm ý khác. Mọi người chúng tôi đều đã biết được bọn cầm thú ấy muốn giở trò gì rồi. Cho nên tiếng khóc bắt đầu ré lên. Người ta quì xuống lạy bọn chúng như tể sao. Già có trẻ có, tất cả đều khóc lóc van nài. Nhưng cái bọn người lòng lang dạ thú ấy tỏ ra không một chút mảy mai. Thậm chí chúng còn thẳng tay đánh đập những ai đang quì lạy xin xỏ chúng. Máu lại đổ theo từng ngọn đòn roi, mã tấu. Trông cảnh ấy mà lòng tôi vừa đau vừa bưng bưng cơn giận...Chúng lần lượt lừa từng người phụ nữ về phía sau ghe. Tôi tuy không có ai là thân nhân nhưng cũng đau đớn muôn phần trước cảnh bịn rịn chia tay của mọi người

Đến lượt Thanh. Nàng không cầm nổi nước mắt. Nàng thì thào gọi tên của Vũ. Vũ chồm tới nhưng bị đá thốc một cái, quì ngang. Thanh không tự chủ được. Nàng vùng vằng với tên cướp, cố chạy về phía Vũ. Nhưng than ôi, với tấm thân yếu ớt mảnh mai đó, nàng làm sao có thể vùng thoát cho được. Tên cướp thẳng tay tát vào mặt nàng đến chảy cả máu mũi. Cả tôi và Vũ đều chồm lên. Nhưng ba tên khác đã vồ lấy cả hai đứa tôi, quật té xấp và kê thanh mã tấu lạnh tanh bên cổ Tên cướp lúc này chột phá lên 1 tràng cười man rợ.. Hắn đề ngựa Thanh ra rồi xé toạt áo quần của nàng. Thanh hốt hoảng gào to

- Vũ ơi ! Vũ ơi cứu em với Vũ ơi !

Vũ rướn người tới trước. Cây mã tấu trong tay tên cướp ngọt lịm cắt ngang một đường nơi cổ của Vũ. Dòng máu tươi rỉ ra làm cho cả tôi và Thanh đều hốt hoảng. Thanh đau xót. Tôi vùng lên. Ngay lập tức một cú đá giáng thẳng vào mặt. Bất chấp ! Tôi cắn chặt răng, mở trừng mắt vùng vẫy trong mớ dây trói. Cả Vũ cũng thế. Hai bàn tay hắn cố chới ra về phía Thanh, miệng không ngớt gọi tên của nàng. Nhưng rồi một mớ đòn roi túi bụi quật vào hai đứa chúng tôi. Mũi và miệng tôi rỉ máu. Toàn thân Vũ nhàu nát, tôi bời

- Đừng anh ! đừng vì em...Tiếng Thanh nghẹn ngào: anh phải sống ! cả Hoàng nữa, Hoàng phải sống ! Nàng nhắm mắt, buông tay cho số phận an bày, mặc tình cho bọn quỷ dữ thay nhau dày xéo tấm thân, để đổi lấy mạng sống cho Vũ và tôi. Đau đớn quá. Tôi chỉ còn biết khóc oà ra. Nhưng tôi biết, bao nhiêu nước mắt mà tôi đang chảy tuôn không bao giờ có thể so bì được với nỗi đau của Vũ. Cặp mắt của hắn nhắm chặt. Dòng lệ ràn rụa tuôn trào, chừng như có lẫn cả máu. Tôi cũng không dám nhìn Thanh. Tôi biết nàng đang nhìn bọn tôi và cặp mắt của nàng cũng đang rỉ máu. Hai bàn tay tôi nắm chặt tưởng chừng có thể bóp vụn những ngón tay của mình. Tiếng la khóc của những người đàn bà đồng cảnh ngộ cứ quện lấy tâm trí tôi. Siết chặt vào từng thớ thịt của tôi, xé toạc chúng ra cho rần rần đau đớn.

Bọn quỷ dữ sau khi đã thoả thuê liên đuối chúng tôi trở về ghe của mình rồi nhổ neo chạy thẳng. Trời đã tối hẳn. Dưới ánh trăng bàng bạc, Thanh nằm trong vòng tay của Vũ và tôi. Nàng đã hôn mê bất tỉnh.

Trên cơ thể nàng máu vẫn còn rỉ rỉ chảy .....

Một ngày sau, nàng trút hơi thở cuối cùng, vĩnh viễn ra đi, bỏ mặc cho Vũ kêu gào đau đớn. Đã có tất cả bốn người con gái đi vào lòng đại dương cùng ngày hôm ấy. Mọi người xé những manh áo vụn chít lên đầu làm khăn tang. Tôi đưa cho Vũ một mảnh. Hắn ngời thừ ra như một kẻ mất hồn, đôi mắt mở to trao trảo.

Có lẽ nhờ vong linh của Thanh và của những người đã khuất mà một ngày sau, chuyến ghe bạc mệnh của chúng tôi đã được một chiếc thương thuyền cứu vớt đưa vào một đàn khoan dầu để chờ ngày chuyển vào trại tỵ nạn

Vũ ngừng đầu nhìn vầng trăng khuyết. Vết thương mã tấu hôm nào nay đã thành một vết sẹo dài nơi cổ của hắn.

- Trăng hôm nay trông quen quá .... Hắn chậm rãi thả từng chữ. Tôi nắm lấy bàn tay chai sạn của nó thật chặt:

- Đừng quên Thanh đã mong muốn mày phải quý trọng những gì mà mày đã đổi bằng cái quý giá nhất của đời mày đó nhé ! Gió khuya nhẹ nhẹ thổi mái tóc hắn bông bênh. Hắn im lặng không nói\ Điều thuốc trên tay tàn lúc nào không hay .....

Banthad Refugee Camp

Thailand

1989